

Starší M. Russell Ballard
Kvorum Dvanácti apoštolů

Následné kroky

Všichni [se můžeme] důsledněji [zapojit] do misionářské práce tím, že nahradíme obavy opravdovou vírou.

Letos v září tomu bude šedesát čtyři let, co jsem se vrátil domů z misie v Anglii. Tři dny po svém návratu jsem se s jedním svým přítelem zúčastnil uvítacího tanečního večera na Utažské univerzitě. Řekl mi o jedné krásné studentce 2. ročníku, Barbaře Bowenové, s níž jsem se měl podle jeho názoru seznámit. Přivedl ji k nám, představil nás a my jsme spolu začali tančit.

Naneštěstí se jednalo o tanec, kterému jsme říkali „přebírací“, což znamená, že jste mohli tancovat s dívkou jen do té doby, než vám ji někdo během tance přebíral. Barbara byla tak temperamentní a oblíbená, že jsem s ní tančil jen necelou minutu, než mi ji přebíral nějaký jiný mladík.

S tím jsem se ale nehodlal smířit. Na misii jsem se naučil, jak je důležité podnikat následné kroky, a tak jsem získal její telefonní číslo a hned druhý den jsem jí zavolaal a požádal ji o schůzku. Ale měla hodně práce ve škole a se společenskými aktivitami. Naštěstí jsem se na misii naučil být vytrvalý i tváří v tvář neúspěchu, a tak se mi nakonec podařilo jít s ní na rande. A jedno rande vedlo k dalším. Během těchto schůzek jsem ji dokázal přesvědčit, že já jsem ten jediný pravý a živý navrátilivší se misionář – přinejmenším pro ni. Nyní, po 64 letech

je sedm dětí a mnoho vnoučat a pravnoučat důkazem oné důležité pravdy, že bez ohledu na to, jak dobré vaše poselství je, bez důsledných a vytrvalých následných kroků nemusíte dostat příležitost ho předat dál.

A to je možná důvodem toho, proč jsem pocítil jasné vnuknutí, že mám dnes navázat na témata svých dvou poselství z minulých generálních konferencí.

Na konferenci v říjnu 2011 jsem vybízel, abychom pamatovali na tato důležitá slova Páně: „Neboť tak bude církev má nazývána v těchto posledních dnech, a to Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů.“¹

Těmito slovy dává Pán jasné najevo, že toto není jen oficiální označení, ale také jméno, kterým se má Jeho Církev nazývat. Vzhledem k tomuto Jeho jasnému prohlášení nemáme Církev nazývat žádným jiným jménem – jako například „mormonská církev“ nebo „Církev SPD“.

Slova *mormon/mormonský* jsou vhodná v určitém kontextu, kdy se mluví o členech, například o mormonských pionýrech, nebo o institucích, jako je pěvecký sbor Mormon Tabernacle Choir. Členové Církve jsou všeobecně známi jako mormoni a v rozhovorech s lidmi, kteří nejsou členy naší Církve, o sobě můžeme bez obav mluvit jako o mormonech, pokud přitom zmíníme plný název Církve.

Pokud se členové naučí ve spojení se slovem *mormon* používat správné jméno Církve, podtrhne to skutečnost, že jsme křesťané, členové Spasitelovy Církve.

Bratři a sestry, učinme následný krok a osvojme si zvyk dávat jasné najevo, že patříme k Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů.

Druhé poselství, ohledně kterého mám pocit, že na něj mám navázat,

bylo proneseno na minulé generální konferenci, kdy jsem povzbudil členy k modlitbě za to, aby byli vedeni alespoň k jednomu člověku, kterého by mohli do Vánoc vyzvat, aby se dozvěděl něco o znovuzříženém evangeliu. Mnozí členové Církve mi vyprávěli o úžasných zážitcích, které měli díky tomu, že požádali Pána o misionářské příležitosti.

Jeden navráťivší se misionář se například konkrétně modlil o to, aby byl veden k onomu „jednomu“ člověku, kterého by mohl nějak oslovit. Na mysli mu vytanulo jméno jedné bývalé spolužačky z vysoké školy. Napsal jí na Facebooku a zjistil, že se v té době modlila ohledně účelu a smyslu života. Podnikl následné kroky zrovna v době, kdy hledala pravdu, a v prosinci se dala pokřtít.

Slyšel jsem mnoho podobných příkladů výzev, ale jen v několika z nich dotyčný člen podnikl následné kroky, tak jako tento bratr.

Jsem velikým zastáncem zásady podnikání následných kroků. V misionářské příručce *Kažte evangelium mé* se píše: „Sdělení výzvy bez následné průběžné kontroly je jako nastoupit cestu, ale nedokončit ji nebo jako koupit si lístek na koncert, ale pak nevstoupit do divadla. Bez dokončení celé akce je závazek bezcenný.“²

Příručka *Kažte evangelium mé* učí každého nejen o tom, jak druhé vyzvat, ale také o tom, jaké následné kroky po této výzvě podniknout. Cíl misionářské práce je definován jako snaha „pozvat druhé, aby přišli ke Kristu, tím, že jim [budeme] pomáhat přijmout znovuzřížené evangelium vírou v Ježíše Krista a v Jeho usmíření, pokáním, křtem, přijetím daru Ducha Svatého a vytrváním do konce“.³

Pozvání neboli výzvy jsou neodmyslitelnou součástí tohoto procesu. Všimněte si ale, že misionářská práce

členů je o něčem mnohem více než jen o tom, že někoho vyzvou, aby si vyslechl misionáře. Zahrnuje také to, že budete společně s misionáři podnikat následné kroky ve snaze pěstovat víru, motivovat druhé k pokání a připravovat je na uzavření smluv a vytrvání do konce.

Tato zásada podnikání následných kroků je znázorněna i v knize Skutků.

„Potom pak Petr a Jan [vstoupili] do chrámu. ...

A muž nějaký, byv chromý od života matky své, nesen byl, kteréhož sázeli na každý den u dveří chrámových, kteréž slouly krásné, aby prosil za almužnu těch, kteříž vcházeli do chrámu.

Ten užřev Petra a Jana, ani vcházeti měli do chrámu, prosil, aby mu almužnu dali.

I pohleděv naň Petr s Janem, řekl: Hleď na nás.

A on pilně pohleděl na ně, naděje se, že něco vezme od nich.

Tedy řekl Petr: Stříbra a zlata nemám, ale což mám, to tobě dám. Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod.“

To je mocná výzva od služebníka Páně, není-liž pravda? Petr se ale nezastavil jen u této výzvy. V písmech se dál píše, že „*ujav jej za ruku jeho pravou, pozdvihl ho*, a hned utvrzeny jsou nohy jeho i kloubové.

A zchytiv se, stál, a chodil, a všel s nimi do chrámu, chodě, a poskakuje, a chvále Boha.“⁴

Jinými slovy, Petr nejenže použil svou kněžskou pravomoc a vyzval onoho muže, aby vstal a chodil. Po své výzvě podnikl i následné kroky tím, že se k tomuto muži naklonil, vzal ho za pravou ruku, pozvedl ho a pak s ním vstoupil do chrámu.

V duchu Petrova příkladu si dovoluji navrhnout, abychom se všichni důsledněji zapojili do misionářské práce tím, že nahradíme obavy opravdovou vírou a alespoň jednou za čtvrt roku

– neboli čtyřikrát ročně – vyzveme někoho k tomu, aby se nechal učit od misionářů na plný úvazek. Misionáři jsou připraveni učit skrze Ducha a s upřímnou a ryzí inspirací od Pána. Společně pak můžeme podnikat následné kroky, brát druhé za ruku, pozvedat je a kráčet s nimi na jejich duchovní cestě.

Abych vám v tomto procesu pomohl, vyzývám všechny členy, bez ohledu na vaše stávající povolání nebo míru aktivity v Církvi, abyste si obstarali příručku *Kažte evangelium mé*. Je k dispozici v našich distribučních střediscích a také na internetu. Na internetu je možné si tuto příručku číst nebo stáhnout zcela zdarma. Je to příručka pro misionářskou práci – což znamená, že to je příručka pro každého z nás. Čtěte ji, studujte ji a poté uplatňujte to, co jste se dozvěděli, abyste lépe pochopili, jak přivádět duše ke Kristu tím, že je budete vyzývat a podnikat následné kroky. Jak řekl president Thomas S. Monson: „Nyní je čas, aby se členové a misionáři spojili

ve společném úsilí a společně pracovali na Pánově vinici a přiváděli duše k Němu.“⁵

Ježíš Kristus učil své učedníky: „Žeň zajisté jest mnohá, ale dělníků málo.

Protož prostě Pána žně, ať [pošle] dělníky na žeň svou.“⁶

Pán tuto modlitbu zodpověděl v dnešní době, kdy máme největší počet misionářů na plný úvazek v historii. Touto novou vlnou věrných dělníků nám Pán dává další příležitost pomáhat Mu v této veliké žni duší.

Existují praktické způsoby, jak mohou členové pomáhat našim úžasným misionářům a jak je mohou podporovat. Například můžete misionářům říci, že studujete příručku *Kažte evangelium mé*, a pak je požádat, aby vám v ní ukázali, co zrovna studují oni. Když se budete takto vzájemně učit, mezi členy a misionáři na plný úvazek nepochybně vznikne vztah větší důvěry, tak jak Pán přikázal:

„Ale aby každý [muž i žena mohli] mluvit ve jménu Boha Pána, samotného Spasitele světa.“⁷

A „vizte, vyslal jsem vás, abyste svědčili a abyste varovali lid, a přísluší každému člověku, který byl varován, aby varoval bližního svého“.⁸

Bratři a sestry, umíte si představit ten dopad, kdyby členové rodiny a přátelé zahrnovali to, co se dozvídají díky osobnímu studiu příručky *Kažte evangelium mé*, do dopisů a e-mailů svým misionářům na plný úvazek?

Dokážete si představit ta požehnání, která obdrží rodiny, pokud lépe poznají a pochopí, co jejich synové a dcery studují a čemu učí na misii? Dokážete vůbec pochopit, jak mimořádný vliv smírné milosti bychom pocitovali, jednotlivě i všichni společně, v souladu se Spasitelovým zaslíbením daným všem těm, kteří vydávají svědectví, zatímco vyzývají druhé, aby přišli ke Kristu – a když pak po této výzvě činí následné kroky?

„Jste požehnání,“ řekl Pán skrze Proroka Josepha Smitha, „neboť svědectví, jež jste vydali, je zaznamenáno v nebi pro anděly, aby na ně hleděli; a oni se nad vámi radují a hříchy vaše jsou vám odpuštěny.“⁹

„Neboť já vám odpustím hříchy vaše s tímto přikázáním – že zůstanete stáli v mysli ... ve vydávání svědectví celému světu o těchto věcech, které jsou vám sdělovány.“¹⁰

Budeme-li podnikat následné kroky, Pán nás v tom nenechá samotné. Často bývám svědkem nevýslovné radosti, jež přichází, když členové Církve po celém světě pronášejí výzvy spojené se svědectvím a pak věrně podnikají následné kroky. Když jsem byl nedávno v Argentině, povzbudil jsem členy k tomu, aby před touto generální konferencí pozvali někoho na shromáždění. Jeden osmiletý chlapec, který se jmenuje Joshua, uposlechl a pozval svého nejlepšího kamaráda a jeho rodinu na den otevřených dveří jejich sboru

v Buenos Aires. Dovolte mi citovat z dopisu, který jsem právě dostal a který popisuje, jak Joshua kamaráda pozval a jak poté věrně podnikl následné kroky:

„Každých pár minut [Joshua] vyběhl k brance, aby se podíval, jestli už jdou. Říkal, že určitě [přijdou].

Večer ubíhal a Joshuaův kamarád nepřicházel, ale Joshua se nevzdával. Věrně každých pár minut vyběhl k přední brance. Nastal čas začít vše uklízet, když vtom Joshua začal poskakovat a volat: „Už jsou tady! Už jsou tady!“ Podíval jsem se a spatřil jsem, jak ke kapli přichází celá rodina. Joshua je vyběhl pozdravit a svého kamaráda objal. Všichni šli dál a zdálo se, že se jim den otevřených dveří velmi líbil. Vzali si několik brožurek a strávili hodně času seznamováním se s několika novými přáteli. Bylo úžasné vidět víru tohoto malého chlapce a uvědomit si, že i děti v Primárních mohou být misionáři.“¹¹

Mám svědectví o tom, že když budeme pracovat společně na tom, abychom vyhledali vždy onoho jednoho, vyzvali ho a poté s důvěrou a vírou podnikli následné kroky, bude s námi Pán spokojen a stovky tisíc Božích dětí naleznou své místo a pokoj v Církvi Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Kéž nám všem Pán žehná v úsilí urychlovat Jeho práci na spasení. O to se pokorně modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Nauka a smlouvy 115:4.
2. *Kažte evangelium mé – příručka k misionářské službě* (2005), 200.
3. *Kažte evangelium mé*, 1.
4. Skutkové 3:1–8; zvýraznění přidáno.
5. Thomas S. Monson, „Vítejte na konferenci“, listopad 2013, 4.
6. Matouš 9:37–38.
7. Nauka a smlouvy 1:20.
8. Nauka a smlouvy 88:81.
9. Nauka a smlouvy 62:3.
10. Nauka a smlouvy 84:61.
11. Osobní korespondence, 10. března 2014.

Jean A. Stevensoná

První rádkyně v generálním předsednictvu Primárek

„Nebojž se; jsem s tebou“

Když si vypěstujeme větší víru a důvěru v Pána, můžeme čerpat z Jeho moci, aby nám žehnala a vysvobozovala nás.

Jen málo pocitů se vyrovná tomu, když se stanete rodičem. Není nic krásnějšího než obdržet drahocenné dítě přímo z nebe. Jeden z mých bratrů toto prožil zvlášť dojemným způsobem. Jeho první syn se narodil předčasně a vážil jen 1 300 gramů. Hunter strávil první dva měsíce na jednotce neonatální intenzivní péče. Tyto měsíce byly pro celou rodinu citlivým obdobím, zatímco jsme doufali a prosili Pána o pomoc.

Malý Hunter byl závislý na druhých. Jen s obtížemi nabíral sílu nutnou k životu. Jeho milující otec často natahoval silnou ruku k ručičce svého syna, aby své zranitelné dítě podpořil.

A tak tomu je u všech Božích dětí. Otec v nebi ke každému z nás vztahuje ruku se svou nekonečnou láskou. Má moc nad vším a přeje si nám pomáhat učit se, růst a vrátit se k Němu. Toto vystihuje cíl našeho Otce – „uskutečnit nesmrtelnost a věčný život člověka“.¹

Když si vypěstujeme větší víru a důvěru v Pána, můžeme čerpat z Jeho moci, aby nám žehnala a vysvobozovala nás.

Toto krásné téma o Pánově moci vysvobodit své děti se prolíná všemi

stránkami Knihy Mormonovy. Nefi o něm mluví hned v první kapitole. Ve 20. verši čteme: „Vizte, já, Nefi, vám ukáži, že láskyplná milosrdenství Páně jsou nade všemi těmi, které on vyvolil pro jejich víru, aby je učinil mocnými až k moci vysvobození.“²

Před mnoha lety jsem pravdy vyjádřené v tomto verši pochopila velmi osobním způsobem. Poznala jsem, jak blízko Otec v nebi skutečně je a jak si přeje nám pomáhat.

Když jsem jednou večer, už za soumraku, jela s dětmi autem, všimla jsem si, že po kraji opuštěné silnice jde nějaký chlapec. Když jsme ho minuli, měla jsem silný pocit, že se mám vrátit a pomoci mu. Bála jsem se ale, že by ho vystrašilo, kdyby vedle něj večer zastavil neznámý člověk, a tak jsem jela dál. Znovu jsem pocítila silný dojem a na mysli mi vytanula slova: „Pomoz tomu chlapci!“

Vrátila jsem se a zeptala se ho: „Potřebuješ pomoc? Měla jsem pocit, že ti mám pomoci.“

Otočil se na nás a se slzami na tvářích řekl: „Opravdu? Modlil jsem se, aby mi někdo pomohl.“

Jeho modlitba o pomoc byla zodpovězena inspirací, která byla